

М. — Не, ти не си виновна. Виновна е моята любов къмъ тебе.

Т. — Най-после ти и безъ това нѣмаше да имашъ нужда отъ другаритѣ си.

М. — Защо?

Т. — Нали решихме да заминемъ за фронта?

М. — За фронта? Не. Азъ не мога вече никжде да замина.

Т. — Тогава?

М. — Тогава можешъ да правишъ каквото обичашъ.

Т. — Изненадана: — Каквото обичамъ? Азъ казахъ вече какво ще правя, щомъ ти се отказвашъ да ме придружавашъ.

М. — Отъ сега нататкъ ти си свободна.

Т. — Свободна? Ахъ, Господи! И това ли изпитание трѣбваше да ми пратишъ? — Следъ кратка пауза: — Не! Азъ тръгамъ за тамъ, гдето съмъ решила. Сега съмъ вече свободна! — Отдалечава се и плаче. — Сбогомъ, мили, сбогомъ, мили мой, за винаги. — Съ плачъ тръгва къмъ дъното и се загубва.

М. — Самъ, следъ дълго мълчание: — Нека бжде така, както е отредило провидението. — Пада отъ скалата на земята и тихо плаче. Следъ кжса пауза се чува стрелба. Той става и се заслушва: — Пакъ сражение! Къмъ неприкосновенитѣ запаси е! — Следъ малко отъ лѣво тича запъхтенъ III бѣглецъ.

III б. — Като вижда Митко: — Господинъ кандидатъ! Спасявайте се! Опълченецътъ изби всичкитѣ ни другари!

М. — Кой опълченецъ?

III б. — Опълченецътъ отъ военната частъ, която ни преследваше. Ние го заловихме и осждихме на смъртъ, но той обезоржилъ другаря, който го водѣше за разстрелване, убилъ го и сега отъ засада изъ-задъ голѣмата скала изби всички, които бѣхме тръгнали къмъ неприкосновенитѣ запаси. Азъ бѣхъ последенъ и единственъ азъ можахъ да избѣгамъ.

М. — Азъ ще чакамъ тукъ спокойно смъртъта си.

III б. — Кжде е госпожицата?

М. — Отиде си. — Чува се новъ гръмъ.